

ת"פ 6048/01/17 - מדינת ישראל נגד גרי יעקובוב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 6048-01-17 מדינת ישראל נ' יעקובוב
ת"פ 6032-01-17 מדינת ישראל נ' יעקובוב
ת"פ 53562-08-16 מדינת ישראל נ' יעקובוב
ת"פ 51521-10-14 מדינת ישראל נ' יעקובוב
ת"פ 34638-03-17 מדינת ישראל נ' יעקובוב
ת"פ 20654-11-17 מדינת ישראל נ' יעקובוב

בפני
כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד

גרי יעקובוב (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתבי האישום וההליכים

1. הנאשם שלפני נותן את הדין על שורת עבירות רכוש וסמים. העבירות בוצעו במועדים שונים, בגין הוגשו שישה כתבי אישום שונים אותם צירף הנאשם במסגרת הליך זה. להלן, אפרט את כתבי האישום והעבירות בהתאם לסדר כרונולוגי של מועד ביצוע העבירה.

- **ת"פ 6048-01-17**, בו הורשע הנאשם בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין") בכך שביום 30.3.14 בשעה 11:45, גנב מכשיר טלפון נייד (מסוג אייפון) השייך לט.ו.

- **ת"פ 51521-10-14**, בו הורשע הנאשם בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בכך שגנב ביום 11.5.14, קסדת ספורט בשווי 2433 ₪ מחנות בשם "מטרו מוטור שיווק".

- **ת"פ 6032-01-17**, בו הורשע הנאשם בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בכך שגנב ביום 28.7.14 מוצרי תינוקות בשווי 608 ₪ מחנות בשם "הממלכה". בהמשך אותו יום, גנב הנאשם שואב אבק בשווי 499 ₪ ממדפי חנות בתחנת דלק.

עמוד 1

- **ת"פ 53562-08-16**, בו הורשע הנאשם בעבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בשני אישומים שונים: באישום הראשון גנב הנאשם ביום 30.6.16 רחפנים מחנות טויס אר אס בכך שהכניסם לשקית ויצא מהחנות מבלי לשלם. בהמשך, ובמועד שאינו ברור בכתב האישום (30.6.16 או 3.7.16), גנב הנאשם בדרך זו רחפנים נוספים מאותה החנות בשווי כולל של- 1800 ₪.

באישום השני גנב הנאשם ביום 15.7.16 תיק מחנות CK בכך שהכניסו לשקית ויצא מהחנות מבלי לשלם עבורו. על פעולה זו חזר הנאשם גם בימים 17.7.16 ו- 18.7.16 בהם גנב עוד שני תיקים מחנות זו.

- **ת"פ 34638-03-17**, בו הורשע הנאשם בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, בכך שגנב ביום 9.6.16, זוג נעלי ספורט מחנות "מגה ספורט" לאחר שהוציאן מהקופסה והכניסן לשקית שהביא עמו. ביום 10.6.16 חזר הנאשם לחנות זו וגנב בדרך זו שני זוגות נעליים נוספים. סה"כ גנב הנאשם נעליים בשווי מוערך של 2400 ₪.

- **ת"פ 20654-11-17**, בו הורשע הנאשם בעבירות של סחר בסמים (שתי עבירות), לפי סעיף 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים") ובעבירות של החזקת סמים שלא לשימוש עצמי (שתי עבירות), לפי סעיף 7 (א) + 7 (ג) רישא לפקודת הסמים. בהתאם לעובדות כתב האישום הנאשם מכר סמים מסוג חשיש לסוכן משטרתי בשתי הזדמנויות שונות: האחת, ביום 23.10.17 עת מסר הנאשם לסוכן 4.42 גרם חשיש בתמורה ל- 200 ₪; והשנייה, ביום 2.11.17 עת מסר הנאשם לסוכן 4.79 גרם חשיש תמורת 200 ₪. כמו כן בנסיבות אלה נמצא הנאשם מחזיק בסם מסוג חשיש במשקל נטו של 15.39 גרם. כן אציין בעניין זה שמוסכם על הצדדים שהסוכן הוא זה שהתקשר אל הנאשם ויזם את השיחות.

2. להשלמת התמונה יובהר כי בגין העבירות שבוצעו בשנת 2014 הוגשו בעבר כתבי אישום אשר ההליכים בעניינם עוכבו על ידי היועץ המשפטי לממשלה בשל מצבו הרפואי של הנאשם (שיפורט בהמשך). ואולם, בהמשך חודשו ההליכים בשל כך שהנאשם עבר עבירות נוספות כאמור בתיקים המצורפים לעיל.

טעוני הצדדים לעונש והראיות

3. מטעמו של הנאשם העידה בתו לעונש. הבת (שהיא כבת 20) תארה את מצבו הקשה של הנאשם תוך כדי שהיא ממררת בבכי. לדבריה אביה הוא "חסר ישע" המתגורר בדירת חדר ומתקיים מ-1700 ₪ בלבד.

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם הבאה לידי ביטוי בריבוי המקרים והישנותם. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום הציבור ובטחונו וכן שמירה על קניינם של המתלוננים. בהקשר זה ציינה המאשימה כי הרכוש לא הוחזר למתלוננים. ביחס למתחם העונש ההולם ביקשה המאשימה לקבוע מתחם נפרד לכל אירוע גניבה הנע בין חודשיים מאסר בפועל ועד 8 חודשי מאסר. ביחס לעבירות הסמים נטען כי יש לקבוע מתחם אחד הנע בין 7 חודשי מאסר בפועל ל-18 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי לנאשם נטען

כי יש לתת את הדעת לעברו הפלילי המכביד הכולל 34 עבירות קודמות; לכך שריצה מאסרים בעבר בגין עבירות דומות; לעובדה שקיים מאסר מותנה חב הפעלה שהוארך. לפיכך טענה המאשימה כי מדובר בנאשם מסוכן ורצידיביסטי שיש להרחיקו מהציבור לתקופה משמעותית וזאת חרף מצבו הרפואי. המאשימה ביקשה אפוא להטיל על הנאשם עונש מאסר ברף העליון של המתחמים לצד הפעלת המאסר המותנה וההתחייבות, מאסר על תנאי ארוך, פיצוי למתלוננים, פסילת רישיון והשמדת מוצגים.

5. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירות וטען כי אלו אינן מחמירות. לדבריו עבירות הגניבה בוצעו כלפי בתי עסק ובסכומים נמוכים, ואילו עבירות הסמים הן פרי יוזמתו של הסוכן וכללו סמים "קלים" בלבד ובסכומים נמוכים. ביחס למתחם העונש הראוי ביקש הסנגור לראות בכל אירועי הגניבה אירוע אחד ובאירועי הסמים אירוע אחד נוסף. עם זאת לא ציין הסנגור את מתחמי הענישה ההולמים לשיטתו. בהתייחסו לעונש הראוי הפנה הסנגור להודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה ולנסיבותיו האישיות הקשות. בשל צנעת הפרט לא ארחיב בעניין ורק אציין כי הנאשם סובל ממצב רפואי מורכב (קטוע שתי רגליים) וממצב משפחתי וכלכלי לא קל. לאור כך ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר בגין עבירות הרכוש ושישה חודשים נוספים בגין עבירות הסמים. ביחס לעונש המותנה ביקש הסנגור להפעילו בחופף בשל חלופה הזמן מאז שהוטל. ביחס ליתר הרכיבים ביקש הסנגור להימנע מפסילה ומפיצוי למתלוננים.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו וציין כי הוא צריך לטפל בעצמו וכי לא יחזור על מעשיו בעתיד.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

6. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם.

ביחס לעבירות הסמים, הצדדים הסכימו כי יש לקבוע מתחם עונש אחד בגין שתי העבירות ודומה שיש ממש בטיעון זה. העבירות נבעו מאותה מערכת נסיבות והן פרי של תכנית עבריינית אחת. כמו כן המכירה התבצעה לאותו סוכן ובסמיכות זמנים יחסית. מכאן שקיים קשר הדוק בין העבירות וראוי לקבוע מתחם עונש אחד, המביא בחשבון כמובן שמדובר במספר עבירות (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); (רע"פ 4760/14 קיסלמן ואח' נ' מדינת ישראל (7.5.15); (דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל (22.5.2016)).

ביחס לעבירות הרכוש הצדדים היו חלוקים בשאלת מספר המתחמים. הסנגור טען כי יש לראות את כלל כתבי האישום

כאירוע אחד ואילו המאשימה סברה שמדובר במספר אירועים. דעתי כדעת המאשימה בעניין זה. עניינו עוסק בקיבוצם המקרי של חמישה כתבי אישום לכדי גזר דין אחד, וזאת בשל בקשת ההגנה. משכך, על פני הדברים קשה להלום אפשרות שמדובר באירוע אחד, אם כי כמובן אין מדובר בנתון השולל - כשלעצמו - אפשרות שאכן מתקיים מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). לכן מתבקשת בדיקה מהותית, אליה אפנה כעת.

בעניינו, המכנה המשותף למרבית העבירות שביצע הנאשם הוא שמדובר בעבירות גניבה בשיטה דומה יחסית, היינו הגעה למקום פלוני, ניצול שעת כושר ונטילת החפץ. עם זאת, מדובר באירועים אשר בוצעו בזמנים שונים, לעיתים תוך ריחוק ממשי בזמן, במקומות שונים ומרוחקים, כלפי קורבנות שונים ומבלי שקיימת בבסיסם תכנית עבריינית מוגדרת אחת (ע"פ 2580/14 אבו ליל חסן נ' מדינת ישראל (23.9.14)). אכן, ניתן לזהות "תכנית עבריינית" דומה והיא הנטייה לביצוע גניבות ואפשר שגם מאותו מניע (קושי כלכלי). ואולם, מדובר בטיעון מופשט משהו, ובנסיבות העניין ולאור ריחוק הזמן בין האירועים; הקורבנות השונים; והמקומות השונים והמגוונים בהם בוצעו המעשים, אינני סבור שדי בכך כדי לקיים את מבחן הקשר ההדוק (בעניין דומה ראה גם ת"פ (מח' חי') 40168-08-15 מדינת ישראל נ' יבדאב (17.4.16)). לדיון מעמיק בנושא ראו גם ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16); להלן - "עניין מזרחי").

7. מכאן שביחס לכתבי האישום בעבירות הרכוש לא התקיים מבחן הקשר ההדוק ויש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מכתבי האישום. אציין כי מקובל עלי שביחס לכל כתב אישום, יש לקבוע מתחם אחד גם כאשר קיימות בו מספר עבירות, שכן בכל כתב אישום קיים אירוע אחד, בשל התקיימותו של מבחן הקשר ההדוק. עם זאת, אציין כבר עתה שייקבעו מתחמים זהים לכל "קבוצת עבירות דומות" ויוטל בסופו של דבר עונש אחד כולל בגין כל העבירות, שכן ענישה נפרדת בגין כל עבירה נראית בעיני מלאכותית ומחמירה מידי (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; עניין מזרחי, סעיף 2 לפסק דינה של כב' הנשיאה נאור).

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** אין צורך להרחיב בדבר הערכים המוגנים שבבסיס עבירת הגניבה. המדובר בפגיעה בקניינם של המתלוננים וכן בביטחונם האישי. ביחס לערכים המוגנים בבסיס עבירות הסחר בסמים, ברי כי מדובר בנזקים בריאותיים, חברתיים וכלכליים במישורין ובעקיפין (ע"פ 11220/03 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.05); ע"פ 4998/95 קרדוס נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3), (769)). הצורך בסם, מוליד מספר נזקי משנה ובהם נזקים לגופו של המשתמש בסם, ובעקיפין גם לשלום הציבור, בשל כך שלא אחת מכורי הסם מבצעים עבירות רכוש על מנת לממן. בעניינו, שימש הנאשם חלק ממערך הפצת הסמים ומכאן שפגע פגיעה ממשית באינטרסים המוגנים כמפורט לעיל.

9. נסיבות הקשורות בביצוע עבירות הרכוש:

תכנון מוקדם - בחלק מהמקרים ניתן לזהות תכנון מוקדם הבא לידי ביטוי בהצטיידות באמצעים להקלת הגניבה ואילו במקרים אחרים ניתן לומר שמדובר בניצול שעת כושר.

הנזק שנגרם בעבירה - הנאשם גנב מבתי העסק סחורה בשווי הנע בין 499 ₪ ל- 2433 ₪. איני רואה בסכומים אלה כ"זניחים" ואין אף בעובדה שמדובר בבתי עסק (ולא בקורבנות "פרטיים") משום נסיבה מקלה כטענת הסנגור, קל וחומר כאשר הרכוש לא הושב לבעליו. יצוין כי במקרה אחד גנב הנאשם טלפון חכם מאישה ואף הוא לא הושב. לגבי מכשירים סלולריים חכמים צוין לא אחת כי בימינו, מכשיר זה אינו עוד מכשיר טלפון בלבד, אלא מחשב המכיל מידע רב על אודות בעליו. גניבה של מכשיר מסוג זה, אפוא, מגלמת בתוכה פוטנציאל נזק של ממש, לא רק בהיבט הכלכלי אלא היא כוללת היבטים של פגיעה קשה בפרטיות, בשל התכנים השמורים בו, ולעיתים נדרש אף שחזור של החומר האבוד (ע"פ 8627/14 נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל (14.7.15)).

10. **נסיבות הקשורות בביצוע עבירות הסמים:** מטבע הדברים עבירות מסוג זה מלוות בתכנון קודם וכך היה גם במקרה זה. ביחס לחלקו של הנאשם בביצוע העבירה והשפעתו של אחר, ראיתי להדגיש כי מהנסיבות המוסכמות על הצדדים עולה כי הסוכן הוא זה שיזם את הקשר עם הנאשם ואף הגיע לביתו באחד המקרים.

מדיניות ענישה נוהגת

11. **מדיניות הענישה בעבירות הסמים:** בתי המשפט הדגישו פעם אחר פעם כי יש לנהוג בעבירות הקשורות להפצת סמים ביד נוקשה, ולהטיל עונשים כבדים. ראו:

"ההלכה בעניין עבירות סמים קובעת כי נוכח חומרתן הרבה של אותן העבירות יש להתמודד מולן באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה... כי יש לבכר את שיקולי ההרתעה על השיקולים האישיים בעבירות מסוג זה ... וכי יש חשיבות בענישה כלכלית בעבירות סמים שעיקרן הוא בצע כסף" (ע"פ 8988/16 אשר בן סימון נ' מדינת ישראל (8.3.17))

12. וביחס לתרומתו של כל "שחקן" בשרשרת הפצת הסמים והעונש הראוי לו נקבע כי "ההתמודדות עם תופעת הפצת הסמים המסוכנים בישראל מחייבת תחילה הכרה בתרומתם של כלל השחקנים במערך המסועף של שוק זה, ולאחר מכן חייבות הרשויות האמונות על הדבר, כל אחת בתחומה שלה, לפעול כדי ליצור מצב של חוסר-כדאיות לעסוק בהפצה עבור כלל חוליות שרשרת ההפצה, החל ביצרן, עובר בבלדר וכלה בסוחר. גם לרשות השופטת ישנו תפקיד במאמץ ההתמודדות עם תופעת הפצת הסמים בישראל, על התפקיד החיוני שבתי המשפט צריכים למלא במסגרת זו" (ע"פ 7657/10 יוסף הייב נ' מדינת ישראל (29.3.12)).

13. הסנגור טען כי חומרת מעשיו של הנאשם פחותה שעה שמדובר בסם המוגדר "קל" ובכמות קטנה. בעניין זה נקבע כי "המאבק בנגע הסמים צריך להיות מכוון גם נגד השימוש בסמים קלים ובפגיעתם של אלה

ביחידים ובחוסנה של החברה כולה אין להמעט". (ע"פ 2000/06 **מדינת ישראל נ' ויצמן** (20.07.06). ביחס לכמות, גם אם אניח לטובת הנאשם כי אין מדובר בכמות שניתן להגדירה כגדולה (ואין אני קובע זאת) נקבע כי "אף אם כמויות הסמים נושא העבירות "קטנות" - כטענת המבקש - אין בכך כדי להפחית מחומרתן של עבירות אלה ומהצורך למגר אותן באמצעות הטלת עונש בעל היבט הרתעתי" (רע"פ 7996/12 **יוסף נ' מדינת ישראל** (23.1.13)).

14. מדיניות הענישה ביחס לעבירות סחר בסמים משתנה ממקרה למקרה והיא תלויה בסוג הסם, בכמות שנמכרה, בהישנות המקרים ובנסיבותיו האישיות של הנאשם. להלן אפנה למספר דוגמאות: רע"פ 3627/13 **שדה נ' מדינת ישראל** (22.5.13), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו- 7 חודשי מאסר בגין סחר בסמים מסוג קנבוס בשתי הזדמנויות במשקלים של 0.8 גרם ו- 1 גרם תמורת 80 ש"ח, בכל הזדמנות; רע"פ 7275/11 **נאסר נ' מדינת ישראל** (11.10.11), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של סחר בסמים מול סוכן משטרתי במספר מקרים, ונדון ל- 5 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 54706-01-13 **מדינת ישראל נ' חביב** (09.09.13), בו נידון נאשם ל- 6 חודשי עבודות שירות לאחר שמכר בארבע הזדמנויות שונות סם מסוג חשיש במשקלים של 6.4 גרם, 5.38 גרם, 3.98 גרם, וכן אצבע חשיש בכמות לא ידועה; ת"פ 20280-06-14 **מדינת ישראל נ' איסמעיל** (27.7.14), בו נידון נאשם ל- 8 חודשי מאסר לאחר שמכר סם מסוג חשיש לסוכן משטרתי, בתמורה ל- 800 ₪ בכל מכירה; ת"פ 26709-06-14 **מדינת ישראל נ' ישראלוב** (26.10.14), בו נידון נאשם ל- 11 חודשי מאסר בפועל בגין סחר בסם קנבוס בשתי הזדמנויות שונות לסוכנת משטרתית באירועים חברתיים.

15. **מדיניות הענישה בעבירות הרכוש:** בעבירות אלו קיימת קשת רחבה של ענישה, אשר גבולה העליון הוא מספר חודשי מאסר בודדים, במקרים בהם מדובר בנאשם בעל עבר פלילי ללא סיכויי שיקום ממשיים. ראו למשל עפ"ג 17016-02-14 **אבוקסיס נ' מדינת ישראל** (6.4.14), בו נדחה ערעורו של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל (4 חודשי מאסר בגין גניבה של 8 בקבוקי בושם מהסופר פארם והיתר הפעלה של מאסרים מותנים); ת"פ (פ"ת) 28425-02-13 **מדינת ישראל נ' דריבין** (4.11.13), בו הוטל על הנאשם חודשיים מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה בגין גניבה של בושם מחנות סופר פארם.

16. ביחס לגניבת מכשירי טלפון חכמים, הרי שהפסיקה בעניין זה מחמירה יותר וזאת מהנימוקים שפורטו לעיל. ראו בעניין זה רע"פ 6365/13 **יפים קליינר נ' מדינת ישראל** (23.9.13), בו נדחתה בקשת רשות ערעור ביחס לעונש מאסר של 4 חודשים שהוטל על מי שהורשע בגניבת מכשיר טלפון סלולרי; עפ"ג 25337-07-11 **מדינת ישראל נ' אבו סביתאן** (7.9.11) בו הוחמר עונשו של אדם שגנב תיק וטלפון סלולרי, משישה חודשי מאסר ל- 12 חודשי מאסר תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר; ת"פ 20795-09-15 **מדינת ישראל נ' חוסין** (9.2.16), בו הוטל על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל בגין גניבה של שלושה מכשירי טלפון סלולריים מחולים בבית חולים (הנאשם צירף גם תיק של גניבת רכוש נוסף).

17. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחמי הענישה בענייננו הם כדלקמן:

ת"פ 6048-01-17 (גניבת מכשיר טלפון חכם) - ממאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 51521-10-14 - מקנס ועד מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות.

ת"פ 6032-01-17 ו- ת"פ 34638-03-17 - מקנס ועד מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות.

ת"פ 53562-08-16 - ממאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 20654-11-17 (עבירות הסמים) - ממספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

18. שני הצדדים לא טענו לחריגה ממתחם הענישה, לחומרה או לקולה ואכן, עונשו של הנאשם אמור להיגזר בגדרי מתחמי הענישה שנקבעו לעיל. דברים אלו נאמרים בצער, שכן הדבר מחייב הטלת עונש מאסר בפועל, לרבות הפעלת מאסר מותנה, ובטוחני כי עונש זה יהיה קשה מאוד עבור הנאשם, בשל מצבו הרפואי הקשה. כפי שפורט לעיל, הנאשם הוא קטוע שתי רגליים. מצבו הרפואי מחייב תפריט מיוחד ותנאי ניקיון מיוחדים. כמו כן הוא מתקשה מטבע הדברים בניידות ומתהלך על פרוטזות בסיוע קביים. ברי ששלטונות הכלא יעשו כל מאמץ להעניק לנאשם את התנאים המיוחדים להם הוא זקוק ואולם לא ניתן להתעלם מהקושי שיהיה מנת חלקו בעת תקופת כליאתו. מצב רפואי זה מצדיק (ושמא נאמר מחייב) התחשבות של ממש בעת קביעת העונש. דברים אלו מקבלים משנה תוקף בשים לב לכך שמצבו של הנאשם הוחמר ממשית לאחר ביצוע עבירות הרכוש, עת נקטעה רגלו השנייה בחודש 1/17 (ראו ענ/1 בשים לב למועדי ביצוע עבירות הרכוש).

19. אכן, הנאשם חטא במספר לא מבוטל על עבירות. בעלי עסקים לא מעטים נפגעו ממעשיו. הרכוש לא הושב עד היום. גם עברו הפלילי של הנאשם אינו קל ותומך בהחמרה. ועדין, לא ניתן לדעתי להעלם ממצבו הרפואי הקשה והחריג וזאת בשני אספקטים עיקריים כפי שתוארו לעיל: האספקט האחד הוא הקושי לאדם במצבו של הנאשם לשאת עונש מאסר. בעניין זה נדרשת לדעתי מעין "התאמה" על פי מידת הסבל שיסב עונש מאסר לנאשם המסוים שבפני, ביחס לאדם שאינו סובל ממצב רפואי שכזה (ראו בהשוואה ע"פ 4506/15 **צבי בר ואח' נ' מדינת ישראל** (11.12.16)), פסקה 14 לפסק דינו של השופט סולברג). האספקט השני עניינו מידת הפגיעה שעלול להסב עונש מאסר לבריאותו של אדם במצבו של הנאשם. אמנם לא הוגשו בעניינו של הנאשם חוות דעת וחזקה על שב"ס שיעניק לנאשם את מלוא הטיפול והתנאים הנדרשים במצבו ואולם דומה כי למרות זאת יש להביא בחשבון נושא זה מבחינת תקופת המאסר שראוי להטיל על הנאשם (ע"פ 4506/15 **צבי בר ואח' נ' מדינת ישראל** (11.12.16)); ע"פ 5669/14 **לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.2015)). אכן, ההתחשבות אינה מגיעה כדי חריגה ממתחם הענישה ואולם היא מצדיקה את התאמת העונש למצבו המיוחד של הנאשם.

20. בנוסף, הבאתי בחשבון את הודאת הנאשם בכל העבירות בהזדמנות הראשונה. הבאתי עוד בחשבון כי מספר לא מבוטל של עבירות בוצעו בשנת 2014. אמנם, חלוף הזמן נגרם בשל כך שההליכים בתיקים אלו עוכבו על ידי היועמ"ש בשל מצבו הרפואי של הנאשם וחודשו בשל כך שהפר את תנאי העיכוב (בכך שביצע עבירות רכוש נוספות בשנת 2016). אכן, אין לנאשם אלא להלין על עצמו בעניין זה ועדין יש להביא בחשבון במידה מסוימת את חלוף הזמן.

21. כן הבאתי בחשבון את מצבו האישי והכלכלי של הנאשם. מדובר באדם החי בגפו בדירת חדר, בעוני ובדלות ולעניין זה אפנה לדבריה של בתו שתיארה בדמעות את עוניו ותנאי מחייתו הדלים.

22. מנגד, יש להביאו בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם. מדובר במי שלא אחת פגע ברכושו של הציבור ואף ריצה בעבר עונשי מאסר (אם כי לא ארוכים). כמו כן תלוי ועומד נגד הנאשם עונש מאסר מותנה שהוארך בעבר וכיום הוא חב הפעלה.

23. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים מת.פ 5174-05-12 (בית משפט שלום קריות) מיום 3.12.12 (אשר הוארך ביום 12.1.16 במסגרת ת"פ 57357-12-14 (שלום קריות)) וזאת באופן **שארבעה** חודשים ירוצו במצטבר לעונש שהטלתי **וחודשיים** בחופף. בעניין זה הבאתי בחשבון את העובדה שהעבירה מושא התנאי בוצעה בשנת 2009. אמנם, מדובר במאסר מותנה שהוארך ואולם לא ניתן להתעלם מכך שחלפו מאז ביצוע העבירה מעל לשמונה שנים ויש בדבר להצדיק חפיפה ולו חלקית.

סה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר, החל מיום מעצרו - 2.11.17

ג. אני מורה על תשלום ההתחייבות שהוטלה על הנאשם במסגרת ת.פ 57357-12-14 (בית משפט שלום קריות) מיום 12.1.16 על-סך 1000 ₪ לטובת אוצר המדינה. הסכום ישולם בארבעה תשלומים שווים כאשר התשלום הראשון יהיה 60 יום לאחר מועד שחרורו מהמאסר.

ד. מאסר למשך חודשיים וזאת על תנאי כאשר התנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך 12 חודשים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת רכוש או סמים מסוג פשע.

ה. בשל מצבו הכלכלי של הנאשם והעובדה שהוריתי על תשלום
ההתחייבות, אני נמנע מהטלת קנס.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

אני מורה על השמדת המוצגים- הסמים שנתפסו בתום תקופת הערעור.

ניתן היום, כ"ט טבת תשע"ח, 16 ינואר 2018, במעמד הצדדים.